



2020. május

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,  
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS SZERELMESEKET,  
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS  
PAPTESTVÉREKET, ÉS MINDENKIT, AKI A CSALÁD ÉS  
AZ ÉLET MELLETT ÁLL!**

Már túl voltak ezüstlakodalmukon. Gyerekeik is kirepültek már, egyedül lakják a sok éven át épült-szépült családi házat. A szomszédság úgy tartotta, hogy nagyon rendes emberek, sokat dolgoznak, meg is van a betevő falatjuk. Néha társaság jön össze náluk, időnként ők is el-elmennek, de alapjában csendben élnek. Vasárnaponként ott vannak a templomban, de nincsenek ott senkivel szorosabb kapcsolatban. A szomszédok maguknak élő embereknek tartották őket, akik igyekeznek elkerülni a konfliktusnak még az esélyét is, ezért kerülnek a velük való érintkezést. Egy este a férj a szokottnál később jött haza munkahelyéről. Bocsáss meg – mondta feleségének –, odabent névnapozás volt. Érdekes – válaszolta a feleség –, nálunk is. Nálatok milyen nevű kollégákat köszöntöttek? Nem kollégákat köszöntöttünk – hangzott a felelet –, hanem több kolléganőt, nálunk ugyanis több Ágnes is van. Érdekes – vette át a szót a feleség –, nálunk csak egy Ágnes van, de az én vagyok. De már nem ez az első eset, hogy a névnapomról csak a munkahelyemen emlékeznek meg. Nem, ne is szabadkozz, jól van ez így. Nyugodtan élünk, nincs szükségünk ilyen gyerekes formalitásokra. A névnap meg születésnap épp olyan nap, mint a többi. Az a fontos, hogy napjaink gondoktól és izgalmaktól mentesen teljenek.

Válságban vagyunk. Nem csak egyik, vagy másik megyénkben, nem csak a mi országunkban, hanem az egész világon, mindegyik földrészen tombol egy látszólag megállíthatatlan járvány. A hatóságok és hivatalok óvintézkedéseket vezetnének be, de minduntalan az érvényes jogszabályokba ütköznek, úgy látszik, hogy mai társadalmunkban valami nincs rendben, meg kellene újítani a világot. Ez nem egészen új feladat, már Szent Ágoston is megkérdezte, amikor a 96. Zsoltárról elmélkedett, hogy mit jelent az, hogy "Énekeljete az Úrnak új éneket, énekeljete az Úrnak minden földek!" Új dalszövegeket kell írni? Vagy új dallamokat kell kitalálni? Azt mondja, hogy új éneket az tud énekelni, aki kész maga megújulni. Önmagában a formák megújítása nem újít meg semmit. A megújult ember tud újítóan hatni a régi formák között is, megújulásunk sikere nem az új formákon múlik, hanem azon, hogy meg tud-e újulni a szívünk. Ha gyökeres megújulást akarunk, akkor nem valami revolúciót kell csapnunk, hanem egész valónkat egyszerre kell megújítanunk. Hiába próbálnánk egy-egy hibánkat leküzdeni –, senkiben sem laknak különféle személyek, egy gőgös, egy hazudós, egy lusta –, az sem elég, ha megváltoztatjuk viselkedésünket. A szívünket kell megújítanunk. Új éneket akkor fogunk tudni énekelni, ha növekszünk az Isten iránti szeretetben és az Ő akaratának engedelmeskedünk.

***Korunkban gyakoriak a sokakat érintő változások. Változik gazdasági, politikai, kulturális, vallási életünk, változnak a lehetőségek, a formák és struktúrák. Hogyan látjátok az általatok átélt változásokat, jó vagy rossz irányú változások voltak ezek? Volt-e olyan változás, amelyet befolyásolni tudtatatok, vagy amely szándékokkal ellenkezett?***

Mindnyájunknak meg kell újulni, akármilyen családban szocializálódtunk, a jövő érdekében pedig a családokat és a házasságokat is meg kell újítanunk. A világot megújító házasságban a szerelem kölcsönös, szép, tiszta, erővel rendelkező és soha el nem múló, a házastársak egysége gyümölcsöző és napról napra szilárdabb. A házasságot szüntelenül ápolni, gondozni kell, meg kell tisztítani az önzéstől, a telhetetlenségtől, az öncélúságtól, és le kell metszeni az egységet fenyegető vadhajtásokat. Az ilyen házasságok erőforrása a házasság szentsége. A házasság szentsége egy szüntelen létrejövő szentség. A házaspár szüntelenül a szentség-kiszolgáltatás állapotában van, szüntelenül él a kegyelem-közvetítés lehetőségével. A megújulás a házasság szentségében az Istennel és a házastárssal való egység újra és újra való akarása és vállalása, hogy Jézus Krisztus ígérete szerint (I. Mt 28,20) Ő valóban együtt legyen a házaspárral. Így amikor munkájuk vagy bármi más miatt

nem lehetnek egymás mellett, Benne, és általa külön-külön is együtt lehessenek, hogy gondjaikat megfelezze, szeretetüket megsokszorozza, hogy minden élesebb szót Ő fogjon fel, hogy minden emberi indulatot Ő csitítson el, hogy újra és újra Benne találják meg egymást.

A keresztény házasságban a szeretetnek természetfölöttivé kell válnia. A pusztán emberi szeretet egy ideig növekszik, aztán hanyatlani kezd, amint feloszlik az a bizonyos „rózsaszín köd.” A keresztény házasságban – túl az emberi szereteten – természetfölötti módon szeretik egymást. A természetfeletti szeretet mindig Jézust látja a másikban, tehát Istenben szeret. A természetfölötti szeretet elsőként szeret, akkor is mer szeretni, mikor a másik ridegen elutasító. A természetfölötti szeretet az isteni szeretetnek a tükre, Isten pedig kezdeményező szeretettel szeret, mindig előbb szeret. Ennek vagyunk a tükre. A természetes szeretet a "do-des" (adok-kapok) alapján áll, az mindig elvár. A természetfeletti szeretet – éppen azért, mert megelőző –, mindig ad, nem vár el igazából a másiktól semmit sem, legfeljebb azt, hogy ő is törekedjen természetfeletti szeretettel szeretni, és így megindulhasson a szeretet körforgása.

***Idézetek fel rokoni, baráti, ismerősi körből olyan házasságokat, amelyek állandó megújulás hiányában lassan elsekélyesedtek. Közösségek hogyan tud az ilyen házaspároknak segíteni?***

A válságban mindenki érzi, hogy baj van, nem jól mennek a dolgok és nem jó így élni, de legtöbben másokat okolnak: miért így és miért nem úgy teszi a dolgát, miért hagyják, hogy lopjon, csaljon, harácsoljon és hazudjon. Sokan azt is kimondják, ez így nem mehet tovább, változásra van szükség. Kevesen jutnak el azonban odáig, hogy ráébredjenek: nekem is volna miben javulnom, jobban kellene figyelnem másokra, nem csak engem sújt a válság. Aki pedig őszintén felsóhajt: Hála Istennek, én még egész jól megvagyok! – az már kezdi érteni, hogy viszonylagos jól-létét Istennek köszönheti, mert Isten szereti őt, de ő nem, vagy nem jól válaszol erre a szeretetre. Csak ha valóban átéli, hogy milyen messze van még attól a szeretettől, ahogy Isten szereti őt, akkor lép a megújulás útjára. Így van ez a házassági krízisben is. Amikor valakinek kezd fájni az, hogy nem szeret annyira, mint amennyire a másik szereti őt, akkor már úton van házassága megújítása felé. A kulcskérdés a szeretet Isten és ember, valamint az ember és ember között. (I. Mt 22, 37-39)

A keresztény házaspár nem csupán „befogadja” Krisztus szeretetét, amikor „üdvözített” közösséggé válik, hanem arra is meghívást kap, hogy „továbadja” testvéreinek Krisztus szeretetét és így „üdvözítő” közösséggé alakuljon. Így válik a keresztény család az Egyház természetfölötti termékenységének gyümölcszeként és bizonyosságként családgyeházzá. (I. FC 49) A keresztény hitvestársak – úgy is, mint szülők – a saját útjukat járva hűséges szeretettel támogatják egymást életük végéig a kegyelemben, és az Istentől szeretettel elfogadott gyermekeket a keresztény tanításra és az evangéliumi erények gyakorlására vezetik. Így adnak példát mindenkinek a fáradhatatlan és nagylelkű szeretetre, így építik a szeretetteljes testvériséget, s így lesznek tanúi és munkatársai az Anyaszentegyház termékenységének, annak a szeretetnek jeleiként és részeseiként, mellyel Krisztus szerette menyasszonyát és adta önmagát érte. (vö. LG 41)

A családi imádság témája maga a családi élet, Isten gyermekeinek az Ő hívó szavára adott válasza: az örömök és bánatok, a remények és szomorúságok, a születések és születésnapok, a szülők házasságkötési évfordulóit, a búcsúzások, távollétek és megérkezések, súlyos és döntő elhatározások, betegségek és egyéb hasonló események mind Isten szeretetéről tanúskodva hatnak a család életére. Ezeknek az eseményeknek alkalmat kell adniuk a hálaadásra, a könyörgésre, a bizalommal teljes ráhagyatkozásra, amellyel a család közös mennyei Atyjára bízta magát. A keresztény család mint családgyeház csak úgy tudja érvényre juttatni méltóságát és betölteni feladatát, ha szüntelenül élvezi Isten segítségét, amelyet alázatos és hívó imádságban kér. (FC 59)

**Hogyan tudtok a válság miatt megbolydult életben otthon családgyházként működni, evangelizálni, gyermekeitekben a hitet erősíteni, családi imaéleteteket megújítani?**

Most már negyedik hete a férj is és a feleség is otthon dolgozik, a külvilággal csak telefonon, televízió, vagy az internet segítségével érintkeznek. Az egyik vasárnap, amikor a misét a televízió végignézték, a feleség hosszú csend után megszólalt. Kérlek, ne neved ki, de életemben először éreztem ilyet, hogy Jézus itt van velünk. Zárt ajtókon át bejött ide, a nappaliba, ahol csak mi ketten vagyunk, és azt mondta nekünk: Ne féljete! Érdekes - vette át a szót a férj -, engem valami egész különleges öröm kerített hatalmába. Milyen jó nekünk, hogy mi ketten itt és most hármásban lehetünk! Idézzük fel közös múltunk sok örömét, élvezzük, hogy együtt lehetünk, és merjük Istenre bízni a jövőt! De jó, most van időnk beszélgetni együtt imádkozni gyerekeinkért, rokonainkért, barátainkért, elhunyt szeretteinkért és egymásért! Mondd: Szeretsz? Szeretlek! - válaszolta könnyei között a feleség.

Bíró László tábori püspök  
az MKPK Családbizottságának elnöke  
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke